

Kinder Torah

Parashas Pinchas

בס"ד

Mealtime

“What’s for breakfast, Imma?”

“Toast and eggs, Avi.”

“Mmmmm. Sounds delicious, Imma. Your breakfast always gives me the energy that I need to learn well.”

“Thank you Avi dear. How did you pray this morning?”

“Great, Imma. I started a little earlier than usual. I was able to say all of the *korbonos*.”

“Fantastic! That is quite an accomplishment, Avi. It is so important to say *korbonos* every day. In the times of the Beis

HaMikdash, the *korbonos* were the focus of our *avodah*. They brought blessing down to the entire world, and served as a *kapora* (atonement) for our sins. Nowadays, we no longer have a Beis HaMikdash. However, we can offer up our own version of the *korbonos* by learning about them and reciting the sections of tefillah which describe them.”

“Imma, this week’s parasha details many of the *korbonos*. I saw a wonderful Devar Torah in the Sefer HaChinuch which ties together the *Korbon Tomid* and your delicious breakfast.”

“Please share it with me, Avi dear.”

“There were two *tomidim* brought every day. One early in the morning, and one in the afternoon, shortly before sunset. The Sefer HaChinuch points out that these two times of day correspond to the times that a person eats his two main meals. He must trouble himself to prepare the food to eat. We are all servants of Hashem. Is it fitting that the servant should work harder for himself than for his master? Of course not! Therefore, at the same time that we are preparing our own meals, the Kohanim are preparing and offering the *tomidim* to The Almighty.”

“That is beautiful, Avi. However, what is the function of the *Korbon Tomid*?”

“The Sefer HaChinuch gives two answers to the question. Firstly, it increases our awareness of Hashem. We ultimately want to think about Him all of the time. The *tomidim* help us to remember Him during mealtimes, when we are benefiting from His goodness. Secondly, offering the *korbonos* is a big *chessed* (act of kindness) to Hashem.”

“How can that be? He does not need our *korbonos*. He is perfect without them. He does not need anything from us, or any-

one else.”

“True, however, Hashem wants to give to us. He wants to give us blessing in this world, and reward in the world to come. We allow Him to do this by fulfilling His will. Offering *korbonos* and their equivalent prayers nowadays, are an important way to serve Him and do His will. They give Him *nachas ruach*, as the verse states, ‘A pleasant aroma to Hashem’ (Bamidbar 28:8).”

“Avi, you have turned breakfast into a truly spiritual experience.”

“Imma, the delicious smell and taste of your toast and eggs serve as a wonderful reminder of the ‘pleasant aroma’ of the *Korbon Tomid*.”

“May we merit offering it up speedily and in our days.”

“Amen.”

Kinderlach . . .

We are now in the period of mourning for the Beis HaMikdash. We have lost the Mizbeach. The Kohanim no longer have their avodah. The Leviim no longer have their songs. We no longer offer our daily offerings, our sin offerings, or our thanksgiving offerings. We no longer go up with our korbonos on the Shalosh Regalim. Oh, what can we do to replace what we have lost? Teshuva and maasim tovim (good deeds) will help bring back the Beis HaMikdash. Kinderlach, we can each do a small act which will have a big effect. We can recite the Korbon Tomid twice each day - before breakfast and before sunset. This will remind us that we are here in this world to serve Hashem, and give Him nachas ruach. This will allow Hashem to shower His goodness upon us. This will show Him how badly we want the Beis HaMikdash. And with His help it will be rebuilt speedily and in our days.

Serve the Community

“Hashem said to Moshe, ‘Go up to this mountain...and see the Land...You shall see it, and you shall be gathered unto your people (die)...because you rebelled against My word in Midbar Zin...to sanctify Me’” (Bamidbar 27:12-14). Moshe Rabbeinu was being shown the land that he longed to enter. He went up to Har Avarim and could actually see Eretz Yisrael. Yet he was not allowed to enter. He was fated to die here in the desert.

What did he do when he was informed that his life was about to end? Did he

pray for himself? Did he beg Hashem to allow him to enter Eretz Yisrael? No. Moshe Rabbeinu worked to bring a successor to lead the nation after he was gone. “May Hashem...appoint a man over the community, who will lead them out and bring them in (safely)...so that Hashem’s congregation will not be like sheep without a shepherd” (Bamidbar 27:16-17). Rashi extols this action, “This shows how praiseworthy are the *tsadikim*! When they are about to leave this world, they set aside their own needs, and they work for the needs of the community.”

What type of person can put aside his own affairs at the end of his life? What selflessness! What an expression of love and concern for others! To get to this level, one must start at a much younger age. Working for others is a *middah* (character trait) that is cultivated over a lifetime. It begins with small acts of *chessed* (kindness) – giving *tsedaka*, helping someone with their packages, or giving up your seat on the bus. One can then expand his *chessed* to helping the family – helping with the housework or taking care of younger siblings. He can then move on to helping in the Beit HaKineset – putting away the *sefarim* (books) or straightening the benches and tables. He may decide to buy treats for a *Tehillim* group, or organize a time for the boys to learn *Mishnayos*.

And so it goes, on and on, bigger and bigger. Someone who is accustomed to caring for the needs of the *tsibbur* (congregation) will always find ways to help them. He will merit the *bracha* that we say before the *Mussaf* prayer on Shabbos. “And all of those who faithfully toil for the needs of the *tsibbur*, The Holy One Blessed Be He will pay their wages. He will remove from them all sickness, He will heal their entire body, and He will forgive all their sins. And He will bring blessing and success to everything that they do, along with all of Israel their brothers, amen.”

Kinderlach . . .

The community needs you! There is work to be done! Imma needs your help at home. Abba could use a helping hand. The neighbors are always happy for assistance. The Beit HaKineset, the school, the Rav, will all be grateful to receive your chessed. Get into the habit of caring for the needs of others. You will then merit the title that Rashi gives Moshe Rabbeinu: tsaddik. And you will merit Hashem’s blessings in this world, and His reward in the next world, amen.

והגדת לבנך

פרשת פנחס

את כל הקרבנות.

"מקסים! זהו השג משמעותי, אברימי. כל כך חשוב להגיד את הקרבנות כל יום. בזמן שבית המקדש היה קיים, הקרבנות היו המרכז של עבודת ה'. הם הביאו את הברכה לכל העולם, וכיפרו על עוונותינו. כעת אין לנו בית מקדש, אך אנחנו יכולים ללמוד על הקרבנות ולאמר את החלקים שבתפילה שמתארים אותם, והדבר נחשב לנו כאילו הקרבנו אותם."

"אמא, בפרשת השבוע הזה יש פירוט של קרבנות רבים. ראיתי דבר תורה נהדר בספר החינוך, שקושר בין קרבן התמיד לבין ארוחת הבוקר הטעימה שלך."

"ספר לי, אברימי."

"שני קרבנות תמיד הובאו מידי יום: אחד בבוקר, ואחד אחר הצהריים, מעט לפני השקיעה. בעל ספר החינוך מציין ששני הזמנים האלה מתאימים לזמנים שבהם האדם אוכל את שתי ארוחותיו העיקריות. עליו לטרוח ולהכין לעצמו אוכל. כולנו עבדי ה'. האם מתאים שעבד יעבוד קשה יותר בשביל עצמו מאשר בשביל אדונו? כמובן שלא! לפיכך, באותו זמן שאנו מכינים את ארוחותינו, מכינים הכהנים את קרבנות התמיד ומקריבים אותם לה'."

"זה כה יפה, אברימי. אך מה המטרה של קרבן התמיד?"

"בעל ספר החינוך נותן שתי תשובות לשאלה זו. קודם כל, קרבן התמיד מגביר את המודעות שלנו לה'. אנו רוצים, הרי, לחשוב עליו כל הזמן. קרבנות התמיד מסייעים לנו לזכור אותו בזמני הארוחות, בשעה שאנו נהנים מהטוב שהשפיע עלינו. שנית, הקרבת הקרבנות היא מעשה חסד גדול שאנו עושים עם ה'."

"איך זה יכול להיות? הרי הוא איננו זקוק לקרבנותינו. הוא מושלם בלעדיהם. אין הוא זקוק לשום דבר מאיתנו או משום דבר אחר."

"נכון, אך ה' רוצה לתת לנו. הוא רוצה להשפיע עלינו מברכותיו בעולם הזה, ומשכרו בעולם הבא. אנו מאפשרים לו לעשות זאת ע"י עשיית רצונו. הקרבת הקרבנות ואמירת התפילות המקבילות להם כיום הן דרך חשוב לעובדו ולעשות רצונו. הן נותנות לו נחת רוח, כדברי הפסוק 'ריח ניחוח לה' (במדבר כ"ח, ח')."

"אברימי, הפכת את ארוחת הבוקר לחוויה רוחנית באמת."
"אמא, הריח והטעם הנפלאים של הלחם הקלוי והביצים משמשים כתזכורת טובה ל'ריח הניחוח' של קרבן התמיד."
"יהי רצון שנזכה להקריבו במהרה בימינו."
"אמן."

ילדים יקרים...

כעת אנו נמצאים בתקופה של אבלות על בית המקדש. אין לנו מזבח. הכהנים אינם יכולים לעבוד את עבודתם. הלויים אינם יכולים לשיר את שיריהם. איננו מביאים את קרבנות התמיד, החטאת והשלמים. איננו עולים לרגל עם קרבנותינו בשלושת הרגלים. מה אנו יכולים לעשות במקום כל מה שאיבדנו? תשובה ומעשים טובים יסייעו להחזיר לנו את בית המקדש. ילדים יקרים, כולנו יכולים לעשות מעשה קטן שיהיה בעל השפעה גדולה. אנו יכולים לומר את 'קרבן התמיד' פעמיים ביום – לפני ארוחת בוקר, ולפני השקיעה. דבר זה יזכיר לנו שאנו נמצאים כאן בעולם כדי לעבוד את ה', ולעשות לו נחת רוח. וכך יתאפשר לה' להשפיע עלינו מטובו. מעשה זה מצדנו יראה לו כמה אנו מתאווים לבית המקדש. ובעזרתו בית המקדש אכן ייבנה במהרה בימינו.

לעסוק בצרכי ציבור

"ויאמר ה' אל משה 'עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ... וראיתה אותה ונאספת אל עמיך... כאשר מריתם פי במדבר ציך... להקדישני' (במדבר כ"ז, י"ב-י"ד). ה' מראה למשה רבינו את הארץ שאליה הוא כה רוצה להיכנס. משה רבינו עולה אל הר העברים ואכן רואה את כל ארץ ישראל, אך נאסר עליו לבוא אליה. נגזר עליו למות במדבר."

מה הוא עושה כאשר נאמר לו שהוא מגיע לסוף חייו? האם הוא מתפלל על עצמו? האם הוא מתחנן לה' שירשה לו להיכנס בכל זאת לארץ? לא. משה רבינו מיד מתחיל לעבוד כדי למנות יורש שינהיג את העם לאחר מותו. "יפקוד ה'... איש על העדה אשר יצא לפניהם... ואשר יביאם [בשלום] ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה" (במדבר כ"ז, ט"ז-י"ז). ואומר רש"י על מעשה זה של משה רבינו, שזה מורה על "שבחן של צדיקים: שכשנפטרו מן העולם מניחין צרכן, ועוסקים בצרכי ציבור" (כלומר, לא עוסקים בעניינים שלהם, אלא דואגים לציבור).

איזה אדם מסוגל להניח בצד את עסקיו שלו בסוף חייו? אנו רואים כאן את גדלותו של משה רבינו: אין הוא חושב כלל על עצמו, אלא מבטא את אהבתו ודאגתו לאחרים! כדי להגיע למדרגה כזו, יש להתחיל לעבוד על כך הרבה לפני יום המיתה בגיל מאה ועשרים. דאגה לאחרים היא מידה שיש לעבוד עליה במשך כל החיים. היא מתחילה בפעולות קטנות של חסד – נתינת צדקה, עזרה לאדם אחר המתקשה לשאת את סליו הכבדים, פינוי מקום באוטובוס. לאחר מכן אפשר להרחיב את מעשי החסד לעזרה למשפחה – בעבודת הבית או בטיפול בילדים הקטנים יותר. ומשם אפשר לעבור הלאה לעזרה בבית הכנסת – החזרת הספרים למקומם או סידור הספסלים והשולחנות. אולי אפשר לקנות ממתקים לחברת התהלים, או לארגן שיעור במשניות לילדים.

וכך נמשכים הדברים, והולכים וצומחים. מי שמתרגל לדאוג לצרכי הציבור תמיד ימצא דרכים לעשות זאת. ואז תחול עליו הברכה שאנו אומרים לפני תפילת מוסף בשבת: "וכל מי שעוסקים בצרכי ציבור באמונה, הקדוש ברוך הוא ישלם שכרם, ויסיר מהם כל מחלה וירפא לכל גופם ויסלח לכל עוונם. וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם, עם כל ישראל אחיהם ונאמר אמן."

ילדים יקרים...
הציבור זקוק לכם! יש הרבה עבודה! אמא צריכה את עזרתכם בית. אבא גם יכול להסתייע בכם. השכנים תמיד שמחים למעט עזרה. בית הכנסת, בית הספר, הרב – כולם ישמחו ליהנות ממעשי החסד שלכם. הרגילו עצמכם לדאוג לצרכי הכולל. ואז תזכו בתואר שרש"י מעניק למשה רבינו: צדיקים. תזכו לקבל את ברכות ה' בעולם הזה, ואת השכר המזומן לכם לעולם הבא, אמן.

שתי ארוחות ביום

"מה יש לארוחת בוקר, אמא?"
"לחם קלוי וחביתה, אברימי."
"מממ... נשמע טעים מאוד, אמא. ארוחת הבוקר שלך תמיד נותנת לי את הכוח שאני צריך כדי ללמוד היטב."
"תודה לך, אברימי היקר. איך היתה התפילה הבוקר?"
"נהדר, אמא. התחלתי קצת יותר מוקדם מהרגיל. הספקתי להגיד